

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ
Управління Служби безпеки України в Харківській області
Слідчий відділ
вул. Мироносицька, 2, м. Харків, 61002, тел./факс (057) 700-03-21
www.ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001711

ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру у вчиненні кримінального правопорушення

місто Харків

«*18*» *листопада* 2023 року

Слідчий 1 відділення слідчого відділу Управління СБ України в Харківській області старший лейтенант юстиції Вороніна Катерина Олександрівна, розглянувши матеріали досудового розслідування, дані щодо кримінального правопорушення у якому внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 42023220000000084 від 12.04.2023 за ознаками складу кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст 28 та ч. 1 ст. 438 КК України та встановивши наявність доказів для підозри у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 42, 276, 277, 278 КПК України, -

ПОВІДОМИЛА:

Ахмерова Еміля Камільовича,
25.08.1978 р.н., уродженець м.
Нефтекумськ, громадянина Російської
Федерації, командира 99 самохідного
артилерійського полку 3 мотострілецької
дивізії 20 загальновійськової армії
західного військового округу ЗС РФ
(полковник), який зареєстрований та
проживає за адресою: вул. Маршала
Куркоткина, буд. 9, м. Наро-Фоминск,
РФ, паспорт громадянина рф серії 9002 №
270001,

про те, що він підозрюється у порушенні законів та звичаїв війни, а саме: у жорстокому поводженні з цивільним населенням, інших порушеннях законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчиненому за попередньою змовою групою осіб, що полягало у згвалтуванні, застосуванні фізичного та морального примусу, у тому числі залякуванні шляхом погроз фізичною розправою цивільного населення, тобто у порушенні ч. 2 ст. 27 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, підписаної у м. Женеві 12.08.1949, ч. 2 ст. 75, ч. 1 ст. 76 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949,

тобто у вчиненні кримінального правопорушення, -- злочину, передбаченого ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України.

Стислий виклад фактичних обставин кримінального правопорушення, у вчиненні яких підозрюється особа, та зміст підозри

Не пізніше 2013 року, у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади Російської Федерації (далі – РФ) та службових осіб із числа керівництва Збройних Сил Російської Федерації (далі – ЗС РФ), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Досягти таких цілей вони вирішили шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України. Використовуючи при цьому як підпорядковані підрозділи Збройних Сил Російської Федерації, у тому числі дислоковані на підставі міжнародних угод на території АР Крим і міста Севастополя, так і інші сили (озброєні банди та групи найманців, створені, підпорядковані, керовані, контрольовані і фінансовані Російською Федерацією).

Внаслідок збройної агресії Російської Федерації у 2014 році окуповано частину території України, зокрема територію у межах Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей.

На такій території України утворено підконтрольні Російській Федерації самопроголошені органи, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованій території. Цими ж органами забезпечено подальше силове утримання Російською Федерацією тимчасово окупованої території та її загальний контроль.

У подальшому, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами РФ та світовою спільнотою, 21.02.2022 представниками влади Російської Федерації самопроголошені Луганську та Донецьку народні республіки визнано незалежними державами. При цьому в Україні з 2014 року, враховуючи терористичний характер діяльності таких самопроголошених народних республік, вони визнані терористичними організаціями.

Далі, 22.02.2022 Президент Російської Федерації підписав з керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей договори про дружбу, співробітництво та взаємну допомогу, які ратифіковані Державною думою та Радою Федерації Російської Федерації.

В цей же день, 22.02.2022, Президент Російської Федерації, реалізуючи злочинний план, з метою надання видимості законності дій по нападу на Україну, направив до Ради Федерації Російської Федерації звернення про використання Збройних Сил Російської Федерації за межами Російської Федерації, яке було задоволено.

У свою чергу, 23.02.2022 керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулись до Президента Російської Федерації з проханням надати допомогу у відбитті надуманої ними воєнної агресії «українського режиму щодо населення» так званих Донецької та Луганської народних республік.

24.02.2022 приблизно о 05 год 00 хв Президент Російської Федерації оголосив про своє рішення почати військову операцію в Україні.

У подальшому цього ж дня Збройними Силами Російської Федерації, які діяли за наказом керівництва Російської Федерації і Збройних Сил Російської Федерації, віроломно здійснено пуски крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам Збройних Сил України та цивільним об'єктам України. Сухопутними підрозділами Збройних Сил та інших військових формувань Російської Федерації здійснено широкомасштабне вторгнення на територію суверенної держави Україна.

У зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України з 05 год 30 хв 24 лютого 2022 року в Україні введено воєнний стан (указ Президента України від 24.02.2022 № 64/2022, затверджений Законом України від 24.02.2022 № 2102-IX).

У ході активних бойових дій з метою подальшого руху ЗС РФ у напрямку м. Харкова та забезпечення подолання супротиву військ України на території Харківської області військовослужбовцями ЗС РФ у березні 2022 року взято під повний контроль ряд населених пунктів.

Водночас, для реалізації своїх цілей та перегрупування військових сил, знищення військовослужбовців і техніки України військовослужбовці ЗС РФ розмістилися на території населеного пункту Ізюмської міської об'єднаної територіальної громади, де на той час перебувало цивільне населення, яке не брало участі у збройному конфлікті.

Починаючи з березня 2022 року та до моменту деокупації зазначеного населеного пункту, а саме до вересня 2022 року, військовослужбовці ЗС РФ повністю контролювали територію Ізюмської міської об'єднаної територіальної громади, де розмістили бойову техніку, безперешкодно пересувалися вулицями, користувалися майном місцевих жителів, спілкувались з ними, залякували їх та погрожували фізичною розправою, контролювали їх переміщення в межах населеного пункту, проводили рейди по домоволодіннях з метою повного підкорення жителів волі військовослужбовців РФ.

Маючи контроль над Ізюмською міською об'єднаною територіальною громадою Харківської області військовослужбовці ЗС РФ переконались, що на цій території проживає лише цивільне населення, яке не бере участі у збройному конфлікті та не може чинити будь-якого супротиву їх волі.

Згідно з положеннями ст. 2 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, підписаної у м. Женеві 12.08.1949 (далі – Конвенція), учасниками якої є, зокрема Україна та РФ, Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни. Конвенція також застосовується до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої

Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

У відповідності до ч. 1 ст. 4 Конвенції, особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Статтею 147 Конвенції передбачено, що серйозними порушеннями є дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції.

Відповідно до ст. 3 Конвенції сторони домовилися, що з особами, які не беруть активної участі в бойових діях, поводяться гуманно, без будь-якої ворожої дискримінації, причиною якої є раса, колір шкіри, релігія чи вірування, стать, походження чи майновий стан чи будь-які інші подібні критерії.

Із цією метою є забороненими й залишатимуться забороненими будь-коли та будь-де такі діяння стосовно зазначених вище осіб:

а) насилля над життям й особистістю, зокрема всі види вбивств, завдання каліцтва, жорстоке поводження й тортури;

с) наруга над людською гідністю, зокрема образливе та принизливе поводження.

Відповідно до положень ст. 27 Конвенції особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин на особисту повагу, повагу до своєї честі, права на сім'ю, їхніх релігійних переконань та обрядів, звичок та звичаїв. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ та цікавості натовпу.

Жінки потребують особливого захисту від будь-якого зазіхання на їхню честь (жіночу сексуальну свободу та автономію) і, зокрема, захисту від зґвалтування, примушування до проституції чи будь-якої іншої форми посягання на їхню моральність.

Також, ст. 32 Конвенції встановлено, що Високі Договірні Сторони спеціально дають згоду на те, що їм забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше брутальне поводження з боку як цивільних, так і військових властей.

Відповідно до ч. 2 ст. 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року (далі – Протокол), заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів:

а) насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема:

а.1) вбивство;

б) знущання над людською гідністю, зокрема, принижуюче й образливе поводження, примус до проституції чи непристойне посягання в будь-якій його формі;

е) погрози вчинити будь-яку з вищезазначених дій.

Водночас, ч. 1 ст. 76 Протоколу, передбачено, що жінки користуються особливою повагою і їм забезпечується захист, зокрема, від зґвалтування, примусу до проституції і будь-яких інших форм непристойних посягань.

Крім того, відповідно до ст. 87 Протоколу Високі Договірні Сторони і сторони, що перебувають у конфлікті, повинні вимагати від воєнних командирів, оскільки це стосується осіб, які входять до складу підлеглих їм збройних сил, та інших підлеглих їм осіб, щоб вони не допускали порушень Конвенцій і цього Протоколу і, в разі потреби, перепиняли ці порушення та повідомляли про це компетентні власті. З метою запобігання порушенням і перепинення їх Високі Договірні Сторони і сторони, що перебувають у конфлікті, повинні вимагати, щоб особи, які входять до складу підлеглих їм збройних сил, були обізнані з обов'язками, що покладаються на них Конвенціями і цим Протоколом. Високі Договірні Сторони і сторони, що перебувають у конфлікті, повинні вимагати від кожного командира, який знає про те, що його підлеглі чи інші особи, що перебувають під його контролем, мають намір вчинити або вчинили порушення Конвенцій або цього Протоколу, вжиття необхідних заходів щодо запобігання подібним порушенням Конвенцій або цього Протоколу і, за потреби, щодо порушення дисциплінарного чи кримінального переслідування проти тих, хто вчинив такі порушення.

Таким чином, військовослужбовці зс рф, які контролювали територію населених пунктів Ізюмської міської об'єднаної територіальної громади Харківської області, були обізнані та повинні були дотримуватися норм міжнародного гуманітарного права, а керівництво військових частин, які окупували населені пункти Харківської області, зобов'язані забезпечити дотримання норм міжнародного гуманітарного права їх підлеглими.

Однак, у ході досудового розслідування кримінального правопорушення встановлено, що військовослужбовцями РФ умисно здійснювалися дії, які порушували закони та звичаї ведення війни, що закріплені в Конвенції про захист цивільного населення під час війни, а також в інших міжнародних договорах, що визначають права і обов'язки військовослужбовців, а також цивільного населення.

Досудовим розслідування встановлено, що полковник 99 самохідного артилерійського полку 3 мотострілецької дивізії 20 загальновійськової армії західного військового округу зс фр Ахмеров Еміль Камільевич на прізвисько «Вовк» та військовослужбовець 99 самохідного артилерійського полку 3 мотострілецької дивізії 20 загальновійськової армії західного військового округу зс рф Шляпников Костянтин Анатолійович, 24.06.2001 року народження, на прізвисько «Малой», які були обізнані та повинні були дотримуватися норм міжнародного гуманітарного права, в умовах повного контролю військовослужбовцями зс рф над територією населеного пункту м. Ізюм, де проживало цивільне населення, яке не брало участі у збройному

конфлікті та не могло чинити будь-якого супротиву волі окупантів, допустили порушення законів та звичаїв війни, які полягають в наступному.

Зокрема, 14.04.2022 (точний час досудовим розслідуванням не встановлено), перебуваючи у невстановленому досудовим розслідуванням місці, Ахмеров Еміль Камільєвич спільно із Шляпніковим Костянтином Анатолійовичем домовилися про спільне вчинення порушення законів та звичаїв війни у вигляді жорстокого поводження, а також застосування фізичного, морального примусу та сексуального насильства щодо цивільного населення.

З метою реалізації єдиного умислу, Ахмеров Е.К та Шляпніков К.А. 14.04.2022, перебуваючи на території населеного пункту м. Ізюм Харківського району Харківської області почали обходити будинки та перевіряти осіб, які в них проживали.

Так, 14.04.2022 Ахмеров Е.К та Шляпніков К.А. діючи за попередньою змовою між собою, маючи єдиний умисел на порушення законів і звичаїв війни, зайшли на територію домоволодіння, що розташоване за адресою: Харківська область, Харківський район, м. Ізюм, пров. Донской, буд. 13, де разом із сім'єю проживала Василенко Л.В. та її батько Максимов В.М. При цьому Ахмеров Е.К. та Шляпніков К.А. усвідомлювали, що сім'я Василенко Л.В та її батько Максимов В.М. складається із цивільних осіб, які не виконували та не сприяли виконанню будь-яких бойових задач, були одягнені у цивільний одяг, займалася цивільними справами та не мали можливості чинити опір і будуть підкорюватись будь-яким вимогам внаслідок загрози їхньому життю та життю їхніх близьких.

Перебуваючи на території вказаного домоволодіння, Шляпніков К.А. запропонував Василенко Л.В. вступити у сексуальний зв'язок з його керівником Ахмеровим Е.К. Разом з цим, Василенко Л.В. відповіла відмовою на пропозицію останнього, після чого Шляпніков К.А. залишив територію домоволодіння.

Цього ж дня, близько 22 год 30 хв на територію вищезазначеного домоволодіння прибули Ахмеров Е.К. та Шляпніков К.А. В цей час Василенко Л.В. та Максимов В.М. перебували у підвальному приміщенні, де переховувалися від обстрілів, однак почувши, що на територію домоволодіння зайшли сторонні особи, вирішили вийти на вулицю.

Далі, перебуваючи на території вказаного домоволодіння, Ахмеров Е.К. наказав Василенко Л.В. відрекомендуватись та повідомив, що вона зобов'язана називати його на прізвисько «Вовк». Також, в ході розмови Ахмеров Е.К. наполегливо вимагав від Василенко Л.В. проїхати з ним у невідомому напрямку та в подальшому вступити з ним в сексуальний зв'язок. Отримавши відмову, Ахмеров Е.К. та Шляпніков К.А. залишили територію домоволодіння.

Наступного дня, 15.04.2022 близько о 5 год 30 хв Ахмеров Е.К. та Шляпніков К.А., продовжуючи діяти за попередньою змовою групою осіб, використовуючи транспортний засіб - мопед темного кольору, знову приїхали на територію зазначеного домоволодіння, у підвальному приміщенні якого на той час перебували родина Василенко Л.В. та Максимова В.М.

У подальшому, Ахмеров Е.К., який перебував у стані алкогольного сп'яніння, з метою реалізації спільного з Шляпніковим К.А. злочинного наміру, схопив Максимова В.М. за руку, витягнув останнього з підвального приміщення, завів його ліву руку за спину та тримаючи таким чином його у неприродному положенні спричинив Максимова В.М. фізичний біль, а далі приставив пістолет до його потилиці з вимогами покликати доньку останнього – Василенко Л.В., яка знаходилась в підвальному приміщенні.

Після чого, Максимов В.М., перебуваючи у зазначених примусових умовах та з огляду на неспроможність чинити опір через страх застосування Ахмеровим Е.К. і Шляпніковим К.А. вогнепальної зброї, фізичного насильства відносно Максимова В.М. та членів його сім'ї, виконав вимоги Ахмерова Е.К., а саме зайшов до підвального приміщення та повідомив Василенко Л.В. про необхідність вийти з нього.

Після того, як Василенко Л.В. вийшла з підвального приміщення на вимогу Ахмерова Е.К., він повідомив останній, що оскільки вона напередодні відмовилась повечеряти з ним, сьогодні повинна виконати його вимоги, а також погрожуючи зброєю, на підтвердження реальності своїх намірів, зробив постріл з пістолету в напрямку вуличного туалету. В той же час на території домоволодіння знаходився Шляпніков К.А., який був озброєний АК-74.

З метою усунення вчинення будь-яких дій з боку членів родини Василенко Л.В., Ахмеров Е.К. під загрозою застосування зброї наказав Максимова В.М. та іншим членам його сім'ї та сім'ї Василенко Л.В. залишатись в підвалі, зачинивши двері ззовні.

Разом з цим, Василенко Л.В. повідомила Ахмерову Е.К., що має необхідність сходити до туалету, на що останній надав дозвіл і наказав Шляпнікову К.А. охороняти Василенко Л.В., щоб вона не втекла.

Будучи наляканою за своє життя та життя своєї родини Василенко Л.В. вийшла з вуличного туалету та підійшла до Ахмерова Е.К., який, діючи за попередньою змовою із Шляпніковим К.А., реалізуючи спільний злочинний умисел, направлений на насильницькі дії сексуального характеру, та усвідомлюючи протиправність їх вчинення відносно цивільного населення в умовах окупації населеного пункту зс рф наказав Василенко Л.В. іти до входу в будинок, що знаходився з іншого боку будівлі, відчинити двері та, з особливою зухвалістю, запропонував Василенко Л.В. обрати ліжко, де буде вчинено сексуальне насильство стосовно останньої. На чисельні благання Василенко Л.В. не вчиняти жодних дій насильницького характеру стосовно неї, Ахмеров Е.К. відреагував погрозами, а саме навів на неї пістолет та наказав роздягатися. При цьому, Шляпніков К.А., з метою реалізації вищевказаного умислу, залишився біля входу в кімнату і стежив за коридором, тим самим спостерігав за подіями, які відбувалися в кімнаті та одночасно допомагав Ахмерову Е.К. усувати перешкоди, сприяючи вчиненню останнім дій сексуального характеру щодо потерпілої.

Користуючись тим, що Василенко Л.В. знаходиться у пригніченому стані та не здатна була чинити опір, Ахмеров Е.К. навівши на останню пістолет, в порушення вимог ч. 2 ст. 27 Конвенції та ч. 1 ст. 76 Протоколу, відповідно до яких жінки потребують особливого захисту від будь-якого

зазіхання на їхню честь, і, зокрема, захисту від зґвалтування чи будь-якої іншої форми посягання на їхню моральність, сів на диван та під загрозою застосування зброї, здійснив акт сексуального насильства, а саме: дії, пов'язані із оральним проникненням в тіло Василенко Л.В. з використанням своїх геніталій, без її добровільної згоди на це (зґвалтування), внаслідок чого спричинив фізичний біль і моральні страждання останньої. Під час цього Ахмеров Е.К. періодично направляв пістолет на Василенко Л.В.

Користуючись тим, що Василенко Л.В. не здатна чинити опір, Ахмеров Е.К. упродовж 20-30 хвилин вчиняв насильницькі дії сексуального характеру, а саме дії пов'язані з вагінальним проникненням в її тіло його геніталій, без її добровільної згоди на це, тобто зґвалтував Василенко Л.В., чим спричинив їй фізичний біль і моральні страждання.

Після вчинення вищевказаних насильницьких дій сексуального характеру Ахмеров Е.К. разом зі Шляпниковим К.А. залишили територію подвір'я та поїхали в невідомому напрямку.

Таким чином, Ахмеров Еміль Камільович, підозрюється у скоєнні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України (Порушення законів та звичаїв війни), а саме: у жорстокому поводженні з цивільним населенням, інших порушеннях законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчиненому за попередньою змовою групою осіб, що полягало у зґвалтуванні, застосуванні фізичного та морального примусу, у тому числі залякуванні шляхом погроз фізичною розправою цивільного населення, тобто у порушенні ч. 2 ст. 27 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, підписаної у м. Женеві 12.08.1949, ч. 2 ст. 75, ч. 1 ст. 76 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949.

Слідчий 1 відділення СВ УСБУ в Харківській області
старший лейтенант юстиції

Катерина ВОРОНІНА

Прокурор групи процесуальних керівників –
В.о. начальника управління протидії злочинам,
вчиненим в умовах збройного конфлікту
Харківської обласної прокуратури

Спартак БОРИСЕНКО

Ахмерову Е.К. повідомлено, що згідно зі ст. 42 КПК України підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені КПК України, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і зустріч із ним незалежно від часу в робочі, вихідні, святкові, неробочі дні до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - зустрічі без обмеження в часі та кількості у робочі, вихідні, святкові, неробочі дні; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних діях; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у

випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів для оплати такої допомоги;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 КПК України;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з дотриманням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність,

досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний має також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Також **Ахмерову Е.К.** повідомлено, що відповідно до ст. 42 КПК України підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Повідомлення про підозру мені вручено. Процесуальні права та обов'язки мені повідомлено. Пам'ятку про права та обов'язки підозрюваного мені вручено.

« ____ » год « ____ » хв « ____ » _____ 2023 року

Підозрюваний: _____
(підпис) _____ (прізвище, ініціали)

Захисник: _____
(підпис) _____ (прізвище, ініціали)